

AGONIE VĚKU

Na motivy textu Julia Zeyera vytvořil Jan Betko.

WWW.HOMOSIGNUM.CZ

1

Žijeme v době
zvláště pamětné,
neobyčejné.

Každý soudný z nás
určitě cítí, že stojíme
na rozhraní věků.

2

Jsme mezi dobou
zapadající,
umírající —
a dobou novou,
teprve
vycházející.

3

Nová doba
vyrůstá
z rumu
a popela světa
právě se
hroučícího.

4

Žijeme
v agónii
doby příliš
zestarlé.

5

Starý věk
ještě dýchá —
ale jeho dech
je přerývaný,
horečný
a poslední.

6

To, co umírá,
ještě nechce
odejít.

To, co přichází,
ještě nemá plně
lidskou tvář.

— AGONIE VĚKU —

1

1

A jak člověk
v posledních chvílích,
když duch jeho už
na polo uvolněn jest,
více vidí a cítí
v dotyku už
s mysteriem
nadsmyslným...

...tak i
dokonávající
náš věk v agonii
svě otvírá široce
zraky
nadsmyslné.

2

Poněvadž
zatemňující
závoj smyslů
už padá,
padá.

3

Prorocké
pravdy jeví
se mu co
jasná tušení.

4

A co bývalo
více méně
skryto...

...zášlehy
věčné pravdy,
tak marně
mudrci všech
dob hlásané,
vynořují se.

5

Skonávající
naš svět má
horečné sny.

6

Ano –
jsou to sny
horečné.

Ale jsou to
i sny
prorocké.

AGONIE VĚKU

1

Duch proniká
teď hmotou
silněji než kdy.

2

To, co bylo
nehybné,
se probouzí.

3

Úkazy, nám slepě
tápajícím
přepodivné, jeví
se na všech
stranách.

4

A mluví
nám o
tajemstvích,
posud
nechápaných.

5

To není
možné...

6

Věci
neuvěřitelné
dějí se.

7

Hranice mezi
viditelným
a neviditelným
slábne.

Člověk
zůstává stát
mezi děsem
a úžasem.

— AGONIE VĚKU —

1

Mátohy
chodí světem.

2

A naplní
hrůzou a podivem
lidstvo.

3

Nová učení
ožývají se ze
všech úhlů
světa.

4

Vanou jako
silné větry
z dálných konců
i z blízkých.

5

Staré jistoty
se lámou.

Nové hlasy
žádají, aby
byly slyšeny.

6

Svět
se hroutí —
a zároveň
se rodí.

7

Jsme svědky
konce.

Jsme svědky
počátku.

A mezi obojím stojí
člověk — neklidný,
vyděšený, ale
probuzený.

AGONIE VĚKU

JULIUS ZEYER

“Že žijeme v době zvláště pamětné, neobyčejné, každý soudný z nás určitě cítí. Jsme na rozhraní dob zapadajících, umírajících a doby nové, vycházející z rumu a popela světa právě se hroutícího. Žijeme v agonii doby příliš sestárlé.

A jak člověk v posledních chvílích, když duch jeho už na polo uvolněn jest, více vidí a cítí v dotyku už s mysteriem nadsmyslným, poněvadž zatemňující závoj smyslů už padá, padá – tak i dokonávající náš věk v agonii své, otvírá široce zraky nadsmyslné (lze-li takto mluvit) a prorocké pravdy jeví se mu co jasná tušení, a co bývalo více méně skryto – záslahy věčné pravdy, tak marně mudrci všech dob hlásané, vynořují se jako horečně z jeho nadsmyslně vzrušeného vědomí. Ano skonávající náš svět má horečně, ale prorocké sny.

Duch proniká teď hmotou silněji než kdy. Úkazy, nám slepě tápajícím přepodivné, jeví se na všech stranách a mluví nám o tajemstvích, posud nechápaných. Věci neuvěřitelné dějí se, mátohy chodí světem a naplňují hrůzou a podivem lidstvo. Nová učení ozývají se ze všech úhlů světa, vanou jako silné větry z dálných končin i z blízkých.”

Text pochází z druhé poloviny devatenáctého století.

AGONIE VĚKU